

Meditacija. Didysis penktadienis

Šiandienos meditacijai siūlomos šios temos: Jėzus kentėjo savo kančią iš meilės mums; lydėti Jėzų Jo sielvarte; ant Kryžiaus randame savo prieglobstį ir išganymą.

2024-03-29

Opus Dei Lietuvoje · Meditacija.
Didysis penktadienis

„MANO DIEVE, mano Dieve, kodėl mane apleidai?!“ (Mt 27, 46). Jėzus patyrė visišką apleidimą, buvo padėtyje, kuri jam labiausiai svetima

– tam, kad visame kame dalintųsi mūsų būtimi. Jis tai padarė dėl manęs, dėl tavęs, dėl mūsų visų, kad pasakytų mums: „Nebijokite, jūs nesate vieni. Aš patyriau visą jūsų neviltį, kad visada būčiau šalia jūsų“¹. Labiausiai Jį slegia kančia, kurią mes, visų laikų vyrai ir moterys, patiriame dėl nuodėmės: „Jeruzalės dukros! Verkite ne manęs, bet verčiau savęs ir savo vaikų!“ (Lk 23, 28).

Nėra tokio skausmo, kuris galėtų paskatinti Kristų išsižadėti savo troškimo mus išganyti. „Jo prikaltos rankos atsiveria kiekvienam žmogui ir kviečia mus prisiartinti prie Jo, nes esame tikri, kad Jis mus priima ir apkabina su begaliniu švelnumu“². Didžiojo penktadienio liturgija prasideda kunigo puolimu kniūpsčiam ant žemės. Tai Jėzaus padėtis Alyvų sode. Slegiamas visų žmogaus nuodėmių, Jis kreipėsi į Dievą Tėvą, prašydamas Jį suteikti

jėgų, kurių Jam reikėjo, kad galėtų pasitikti šį lemtingą žingsnį.

Jėzus atėjo į žemę atitaisyti žalos, kurią padarėme sau ir kitiems. Jis nori suteikti mums laisvę ir džiaugsmą. Jo meilė mums neturi ribų: „Mano jungas švelnus, mano našta lengva“ (Mt 11, 30). Ne mūsų nuodėmės taria paskutinį žodį, jei leidžiame Jėzui kalbėti, jei leidžiame Jam sakyti, kad Jis mus myli ir nekaltina mūsų dėl tokios skaudžios kančios. Šiandien prisiminsime, jog „Jėzus pargriuvo, kad mes pakiltume – vieną kartą ir nuolatos“³.

VIENA IŠ NUODĖMĖS PRIEŽASČIŲ yra klaidingas manymas, kad Dievo valia susijusi su rizika mūsų laisvei. Taip atsitiko, pavyzdžiui, mūsų pirmajam tėvui Adomui. Taip nėra, nes Dievas nori, kad būtume

laimingi, kad leistume Jam mus mylėti.“ Esame laisvi tik tada, kai esame savo tiesoje, kai esame susivieniję su Dievu. Tada iš tiesų tampame „panašūs į Dievą“, ne priešindamiesi Dievui, ne atsikratydami Jo ar Jį neigdami. Maldos kovoje Alyvų kalne Jėzus panaikino klaidingą prieštaravimą tarp paklusnumo ir laisvės ir atvėrė kelią į laisvę. Prašykime Viešpatį įvesti mus į šį „taip“ Dievo valiai ir taip padaryti mus tikrai laisvus“⁴.

Kaip trokštame dėkoti Viešpačiui už Jo laisvai prisiimtą auką, kad išlaisvintų mus iš mirties! Jėzus Kristus sielvartavo ir net liejo kraujo lašus, tačiau Jo pasitikėjimas Tėvu nesvyravo ir Jis be paliovos meldėsi. Jis ateina pas mus, miegančius. „Kelkitės ir melskitės, – kartoja Jis mums, kad nepakliūtumėte į pagundą!“⁵. Po kelių valandų visos žmonijos nuodėmių rūstybė išliejo savo smūgius ant nekalto Jėzaus

Kristaus kūno. Mūsų širdžių nedėkingumas Jį suspaudė Jo vienatvėje. „Tu ir aš neįstengiame nė žodžio pratarti. Ir nereikia... Pažvelk į Jį, įsižiūrėk... neskubėdamas“⁶.

„Kartais mums atrodo, kad Dievas neatsako į blogį, kad jis tyli. Iš tikrųjų Dievas kalbėjo, atsakė, o jo atsakymas yra Kristaus kryžius. Žodis, kuris yra meilė, gailestingumas, atleidimas. Tai taip pat yra nuosprendis – Dievas mus teisia mylėdamas. Prisiminkime tai – Dievas mus teisia mylėdamas. Jei priimu Jo meilę, esu išgelbėtas, jei jos atsisakau, būsiu pasmerktas – ne Jo, o savo apsisprendimu, nes Dievas nesmerkia, jis tik myli ir gelbsti“⁷.

VIEŠPATIES ŽAIZDOS, per kurias tekėjo Jo brangiausias kraujas, bus ramus prieglobstis mūsų žaizdoms.

Jo žaizdose jausimės saugesni.
Nuvilgyti Jo išganingu krauju,
pagirdyti Dievo, neturime ko bijoti.
„Iš tikrųjų žavėdamiesi
Švenčiausiuoju Jėzaus Žmogiškumu
ir Jį mylėdami, vieną po kitos
atrasime Jo žaizdas. [...] norėsime
įsismelkti į kiekvieną iš tų
Švenčiausiųjų Žaizdų, kad
atsigaivintume, apsivalytume
Atperkančiuoju Krauju, kad
sustiprėtume. Mes sulėksime ten
kaip balandžiai, kurie, pasak
Šventojo Rašto, per audrą glaudžiasi
uolų plyšyje. Slepiamės šiame
prieglobstyje, kad pajustume
Kristaus artumą“⁸.

Tai apmąstydami nesunkiai pajusime
tvirtą švelnumą, su kuriuo šiandien
gieda Bažnyčia. „Saldus medis, viny
saldžios, keliama saldi
našta“⁹. Kryžius „yra švytintis Dievo
meilės, neaprepiamumo simbolis.
Tai, ko niekada negalėjome prašyti,
įsivaizduoti ar tikėtis. Dievas

pasilenkė prie mūsų, nusileido taip žemai, kad pasiekė patį tamsiausią mūsų gyvenimo kampą, kad ištiesė ranką ir patraukė mus prie savęs, kad sugrąžintų mus pas save“¹⁰.

Tokia yra Didžiojo penktadienio tiesa – ant kryžiaus Kristus, mūsų Atpirkėjas, sugrąžino mums priklausantį orumą. Tai sustiprina mūsų troškimą savanoriškai pritvirtinti save prie kryžiaus, jungtis prie Jo atpirkimo darbo, kad mūsų trapumas būtų nuskaistintas iš Kristaus kūno tekančiu krauju.

Besibaigiant šiai maldos akimirkai mūsų žvilgsnis krypsta kryžiaus papėdėn, kur stovi Sopulingoji Motina, lydimą kelių moterų ir paauglio vaikino. Jeigu esame patyrę tokį išmėginimą, žinome, kad nėra skausmo kaip šis. Tą akimirką Kristui reikėjo, kad Ji būtų šalia Jo. O mums Jos reikia dar labiau.

1 Pranciškus, Homilija, 2020 m.
balandžio 5 d.

2 Benediktas XVI, Žodžiai kryžiaus
kelio pabaigoje, 2008 m. kovo 21 d.

3 Šv. Chosemarija, *Kryžiaus kelias*,
III.

4 Benediktas XVI, Homilija, 2012 m.
balandžio 5 d.

5 Šv. Chosemarija, *Šventasis Rožinis*,
Pirmoji skausmingoji paslaptis.

6 Šv. Chosemarija, *Šventasis Rožinis*,
Antroji skausmingoji paslaptis.

7 Pranciškus, Žodžiai kryžiaus kelio
pabaigoje, 2013 m. kovo 29 d.

8 Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*,
302.

9 Šventojo Kryžiaus garbinimo
apeigos, himnas *Kryžiau šventas*
(*Crux fidelis*).

10 Benediktas XVI, Žodžiai kryžiaus kelio pabaigoje, 2011 m. balandžio 22 d.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/meditacija-
didysis-penktadienis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/meditacija-didysis-penktadienis/) (2025-08-06)